

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 462-ҳадис

462/827 – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كَانَ يَتَرَبَّعُ فِي الصَّلَاةِ إِذَا جَلَسَ، وَأَنَّهُ رَأَى وَلَدَهُ فَعَلَ ذَلِكَ، فَتَهَاهُ وَقَالَ: إِنَّمَا سُنَّةُ الصَّلَاةِ أَنْ تَنْصِبَ رِجْلَكَ الْيُمْنَى، وَتَتَنَّى الْيُسْرَى، فَقَالَ لَهُ: إِنَّكَ تَفْعَلُ ذَلِكَ؟ فَقَالَ: إِنَّ رِجْلِي لَا تَحْمَلَانِي.

462.827 Абдуллоҳ ибн Абдуллоҳ хабар қилади:

«Мен Абдуллоҳ ибн Умарнинг намозда ўтирганида чордона қуриб олганини кўрар эдим. Мен ҳам шундай қилдим. У вақтда ёш бола эдим. Абдуллоҳ ибн Умар мени бундан қайтарди ва: «Намознинг суннати ўнг оёғингни тиклаб, чапини букиб ўтиришинг, холос», деди. «Ўзингиз шундай қияпсиз-ку?» дедим. «Менинг оёқларим ярамайди-да», деди».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI